

[Pelle Voigt]

anvendt en række gange i forhold til mindre afgørelser af folkeretlig karakter hovedsagelig mellem EF-stater og udenforstående lande i forbindelse med sanktioner og lignende. I Claus Gulmanns og Karsten Hagel-Sørensens lærebog i EF-ret står der om denne type afgørelser:

»Den retlige karakter af disse vedtagelser giver anledning til tvivl, hvilket ikke gøres mindre af det forhold, at de ikke sjældent bruges i tilfælde, hvor der er modstridende opfattelser mellem staterne vedrørende den pågældende retsakts hjemmel i traktaten. Nogle stater påstår, den har hjemmel i traktaten, mens andre benægter det.«

Jeg vil også gerne citere fra EF-Karnov – som et yderligere spørgsmål til hr. Ole Espersen om, hvorfor man har valgt denne meget specielle form. Jeg har læst ca. 200 af disse afgørelser igennem. De er altid blevet truffet på ret ubetydelige spørgsmål. Der står i EF-Karnov:

»Titlen er typisk valgt, fordi et tilstrækkeligt antal medlemsstater ikke har følt sig overbevist om, at traktaten indeholdt den nødvendige hjemmel til Rådets udstedelse af den pågældende retsakt.«

Senere står der i EF-Karnov:

»Domstolen har endnu ikke haft lejlighed til at tage stilling til retsvirkningerne af disse retsakter. Dette kan næppe heller gøres generelt.«

Når EF-Karnov og vores førende eksperter på dette område kan udtale sig på den her måde, kan hr. Ole Espersen så forklare os, hvorfor man har valgt denne form?

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Dette her er netop ikke et spørgsmål om EF-ekspertise. Det er ikke et spørgsmål om nogen EF-retsakt. Dette her er et spørgsmål om en aftale indgået mellem 12 lande. Derfor er det ganske irrelevant, hvad der måtte stå i Romtraktaten om retsakter og om afgørelser. Jeg forstår godt, at man i nogle tilfælde, som hr. Pelle Voigt citerede det, hvis man er usikker på hjemmelen inden for Romtraktaten, så kan vælge en betegnelse, der måske er lidt, jeg vil ikke kalde den usikker, men lidt uklar i konturerne, for ordet afgørelse er uklart, når det drejer sig om EF-retten. Men jeg vil gerne gentage, at dette ikke drejer sig om noget, der er

udstedt i medfør af nogen EF-ret. Dette drejer sig om en supplerende aftale mellem de 12 lande, der har indgået Maastricht-aftalen – simpelt hen. Derfor skal man altså ikke slå op i EF-Karnov, men i folkeretlige lærebøger, hvis man vil undersøge, om en sådan aftale er gyldig eller ej.

Så al argumentation, der har at gøre med de rammer, Romtraktaten sætter – i og for sig også de rammer, Maastricht-aftalen sætter, hvis det skulle blive nødvendigt – er irrelevant her. Det drejer sig om en supplerende aftale, og dér er formodningen selvfølgelig, at når 12 lande indgår en supplerende aftale, så er den bindende, og derfor mangler jeg stadig væk en kommentar fra dem, der ønsker at modbevise, at det skulle være tilfældet.

Og så bemærkede jeg, at hr. Jens Thoft ikke svarede på hr. Erhard Jakobsens, synes jeg, meget relevante spørgsmål om, hvordan selv en meget fantasifuld jurist eller politiker kunne forestille sig en retssag om disse emner, der er indeholdt i Edinburgh-aftalen.

(Kort bemærkning).

Pelle Voigt (SF):

Jeg skal sige, at mit ærinde med denne diskussion, som hr. Ole Espersen selv rejste, sådan set først og fremmest er at blive klogere, for det fremgår jo af det, vi kan se her, at der er tvivl om aftalens karakter og om, hvorvidt den er juridisk bindende.

Det forvirrer f.eks. mig, må jeg sige ganske ærligt, at denne aftale, så vidt jeg har forstået, vedrører fortolkningen af en EF-traktat, nemlig Traktaten om Den Europæiske Union, det, vi kalder Maastricht-traktaten. Samtidig fastslås det i selve Traktaten, at tvister om, hvordan man skal forstå Traktaten, kun kan indbringes for EF-Domstolen og ikke for den internationale domstol i Haag, der er det eneste sted, hvor Edinburgh-aftalen i givet fald kan indbringes.

Når hr. Erhard Jakobsen spørger, hvad det er for sager, man kan forestille sig osv., kunne jeg komme med et enkelt eksempel: spørgsmålet om, hvilke forpligtelser EF-unionsborger-skabet egentlig indebærer. Det er der ingen der ved på nuværende tidspunkt. Det skal på et tidspunkt i fremtiden afgøres af EF-Domstolen og alene af EF-Domstolen. Hvis en borger efter vedtagelsen af Maastricht-traktaten øn-